

paa, at dette Andragende ikke var noget Nødsfrig fra Kvinderne. Deri synes at ligge en Antydning af, at det var ikke de Sagkyndige, man havde for sig — det er jo blevet Mode at tale om Sagkyndighed i mange Sager, hvor Sagkyndighed ikke betyder saameget eller ialtfald kun er enſidig. Hvem mener den ærede Ordfører med de Sagkyndige i dette Tilfælde? Han vil vel ikke, at de mishandlede Suſtruer ſtulle ſlutte ſig ſammen og indgive et Andragende? Jeg tror, de ere ſtillede paa lignende Maade ſom en Mand, der engang reiſte over Atlanterhavet. Der er maatte flere ærede Medlemmer her i Thinget, der kjende den lille Anekdote, at der kom en Paſſager til Kapitainen paa et Udvandrerſkib og bad om at faae anvist et andet Natteleie. Kapitainen ſpurgte ham, hvorfor, og om han ikke var tilfreds med det Leie, hvorpaa han laa? — Nei, ſvarede han, jeg har hidtil ligget paa en ſyg Paſſager; men han er nu bleven ſaa raff, at han ikke lenger taaler det. — Saaledes gaar det med dem, ſom ere de meſt Nødlidende i Samfundet. De uheldig ſtillede ere ſaa uheldig ſtillede, at de ikke engang kunne klage deres Nød, og derfor maa de have Andre til at klage for ſig. Altsaa, det kan ikke gjøres til en Bebreidſe, at ikke de, der ere de Nødlidende i dette Tilfælde, ſelv have indgivet Andragende. Naar den ærede Ordfører ſagde, at de ere førte paa Galtis af Mænd, ſkal jeg ikke kunne fulſtændig ſige, hvorledes det forholder ſig hermed; men naar den ærede Ordfører, om ikke nævnde med Navn, ſaa dog betegnede, hvilke 5 Perſoner der ere Medlemmer af Beſtyrelſen for „Danſk Kvindefamfund“, ſaa kjender jeg dette Samfund ſaa godt, da jeg ſelv har været Medſiſter for 12 Aar ſiden, at jeg kan give nogen Oplyſning om, hvor Andragendet ſkrives ſig fra, og jeg tror ikke, at det er nogen Mangel paa Diskretion at antyde, hvem der egentlig er Sjelen i dette Andragende. Der er 3 Kvinder, der ere Medlemmer af Beſtyrelſen, den ene af dem er Forſtanderiſten for Handelsſkolen for Kvinder, de to andre ere gifte, og den ene af diſe, ſom er gift med en forhenværende danſk Juſtizminiſter, er jeg temmelig ſikker paa er den egentlige Sjæl i dette Andragende. Det ſtøtter ſig blandt andet derpaa, at der flere Gange fra den Side er kommet Opfordringer til mig om at indbringe et ſaadant Andragende eller gjøre Noget for Sagen; men jeg har maattet tilſtaa, at jeg ikke er ſaaledes inde i Straffeloven og de berenhørende Forhold, at jeg turde paatage mig det. Jeg har alſaa i Grunden ſvarede Indgivelsen af et ſaadant Andragende, og jeg kan ſølgelig for min egen Del paaftaa, at jeg ikke har været med til at føre paa Galtis i den Henſeende. Jeg vidſte Intet om dette Andragende, før det blev indbragt heri Thinget; men da jeg ſaae, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Kreds (Goos) havde indbragt det, begyndte jeg at

ſaae ſaa om, at der virkelig var Noget at gjøre ved den Sag, thi hvad man end iøvrigt kan mene om det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Kreds i poliſtiſt Henſeende — jeg ſkal i ſaa Henſeende ſlet ikke ſælde nogen Dom om ham — vil dog viſtnok Enhver være villig til at erkjende, at han er ſærlig godt inde i de Spørgſmaal, der vedrøre Strafferetten. Naar den ærede Ordfører iøvrigt anførte, at det ikke henhørte under „Danſk Kvindefamfund“ Omraade at tage ſig af en Sag ſom denne, ſaa mener jeg, at dette hører under Enhvers Omraade, ſom finder, at det er aldeles oprørende, hvad man i Bladene læſer om, hvorledes Suſtruer undertiden mishandles af deres Mænd; man behøver ganſke viſt ikke at være Medlem af Beſtyrelſen for „Danſk Kvindefamfund“ for at indgive et Andragende i den Henſeende. Den nævnte Brutalitæt er Noget, der i den Grad oprører den almindelige Reizſjæleſe, at et ſaadant Andragende viſtnok kan indbringes af Gvillensomhelſt; men jeg ſkal kun gjøre opmærksom paa, at det er en Feiltagelſe, naar man tror, at „Danſk Kvindefamfund“ Opgave indſkrænker ſig til at ſikkre Kvinden Afgang til ſeløſtændigt Erhverv. Jeg kan imidlertid godt forſtaa, at den ærede Ordfører tror dette, thi naar han f. Ex. ſøger Oplyſning i Statskalenderen eller Beviſeren, ſaa finder han der kun dette omtalt; men det er en Feil, ſom jeg ſelv undertiden har paataalt indenfor Kvindefamfundet, at det giver ſig ud for kun at ville fremme dette enkelte Formaal, thi dets Opgave er meget ſpørre. Vi læſe jo ſaa ofte i Bladene om ſaadanne Miſhandlinger, ja, man kan gjerne ſige, at det nu er blevet en ſtaaende Rubrik i Bladene, og det forekommer mig, at Folke-thinget meget godt af eget Initiativ kunde have ſat ſig i Bevægelſe for en ſaadan Sags Styld. „Danſk Kvindefamfund“ er et ſaa yderlig moderat Samfund, at man ſkulde være det taknemmelig, naar det en enkelt Gang fremkommer med en Lante, ſom muligvis kunde bevirke, at vi ſatte os noget mere i Bevægelſe for at fremme ſaadanne Spørgſmaal. Nu vil man da maatte indvende, at Andragendet er holdt for meget i Almindelighed, at det ikke angiver, i hvilken Retning man ſkal gaa, og at det burde paaviſe beſtemte Andringer, ſom ſkulde foretages i Straffelovgivningen. Det forekommer mig dog, at det netop er den meſt beſkedne Maade, hvorpaa der kan trædes frem, at ſige: Her er et Forhold, ſom vi mene bør omordnes, men hvorledes det ſkal omordnes, det maa virkelig blive Lovgivningsmagtens egen Sag. Nu har imidlertid det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, ſom er Indbringer af Andragendet, og ſom — hvad jeg allerede har yttret — er ſærligt ſagkyndig med Henſyn til Strafferetten, gjort opmærksom paa, at det viſtnok kunde være pænſtligt at gjøre diſe beſtemte Andringer i Straffeloven, og en Lante, ſom ogsaa tidligere har paatrængt ſig mig, men ſom jeg